

Arrest

nr. 201 514 van 22 maart 2018
in de zaak RvV 207 260 / VIII

In zake: 1. [REDACTED]
2. [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] en [REDACTED], die verklaren van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 september 2015 tot intrekking van een F-kaart en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad van State van 29 juni 2017 met nr. 238.718 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 februari 2016 met nr. 162 979 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDEUR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker dient op 15 oktober 2007 een aanvraag van een verblijfskaart in als echtgenoot van een Franse burger op grond van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 15 december 1980).

1.2. Op 17 maart 2008 wordt hij in het bezit gesteld van identiteitskaart voor vreemdelingen en op 30 juli 2008 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 28 oktober 2008 vraagt de toen minderjarige zoon van eerste verzoeker, dit is de tweede verzoeker, een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met zijn Franse stiefmoeder. Op 14 januari 2009 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het visum kan worden afgegeven. Op 30 oktober 2009 wordt tweede verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 17 juni 2013 verwerft eerste verzoeker een duurzaam verblijfsrecht. Hij wordt in het bezit gesteld van een F+-kaart.

1.5. Bij vonnis van 26 november 2013 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Brussel het huwelijk van eerste verzoeker nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk. Bij arrest van 20 november 2014 heeft het hof van beroep te Brussel het hoger beroep van eerste verzoeker ongegrond verklaard.

1.6. Op 16 september 2015 neemt de verwerende partij een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van eerste verzoeker en zijn zoon, tweede verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekers op 25 september 2015 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

*"[Y.P.] [...], nationaliteit: Kameroen
adres : [...]
en zijn zoon: [Y.N.F.E.] [...], nationaliteit Kameroen*

Mevrouw.Mijnheer de burgemeester,

De betrokkene heeft een F+ kaart bekomen op basis van gezinshereniging met zijn Franse, in België verblijfsgerechtigde echtgenote [F.N.] met wie hij huwde op 09.06.07. Hij verkreeg een Identiteitskaart voor vreemdelingen op 17.03.08 als een gevolg van zijn aanvraag vestiging van 15.10.07 in functie van zijn echtgenote. Deze kaart werd op 30.07.08 omgezet naar een F+ kaart.

Zijn zoon bewam een F kaart op 20.10.09 in functie van zijn stiefmoeder mevr.[F.],

Op 20.11.14 heeft het Hof van Beroep te Brussel (2014/AR/458) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van (RG 2012/2617/A - 2012/2805/A) van 26.11.13 bevestigd en aldus het huwelijk van de betrokkene met Mevr [F.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een in België verblijfsgerechtigde Franse onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn zoon [F.] dat eveneens uit dit frauduleus huwelijk voortvloeit: Mevr [F.] was immers nooit de stiefmoeder van betrokkenes zoon."

1.7. Op 16 september 2015 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan verzoekers op 25 september 2015 in kennis worden gesteld. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

[Y.P.] [...]

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 25 oktober.

Het minderjarig kind [Y.N.F.E.] [...] volgt de administratieve situatie van zijn vader.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene en zijn minderjarige zoon is verstreken. Als een gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene en zijn zoon een verblijfsrecht in het Rijk verkregen vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht werd ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16.09.15.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 20.11.14 (ref 2014/AR/458) werd betrokkenes huwelijk met de in België verblijfsgerechtigde Franse onderdane vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig bevonden met de openbare orde."

1.8. Bij arrest nummer 162 979 van 26 februari 2016 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissingen.

1.9. Bij arrest van de Raad van State van 29 juni 2017 met nummer 238.718 werd dit arrest evenwel vernietigd. Met het huidige arrest wordt de procedure hernomen na het vernietigingsarrest van de Raad van State.

2. Ontvankelijkheid

Uit de gegevens overgemaakt door de verwerende partij blijkt dat verzoekers na 's Raads arrest nr. 162 979 van 26 februari 2016 opnieuw in het bezit werden gesteld van een F+-kaart op 11 mei 2016. Naar aanleiding van het arrest van de Raad State van 29 juni 2017 met nr. 238.718 werd deze kaart evenwel opnieuw ingetrokken. Verzoekers geven in de huidige stand van het geding nog steeds blijk van het rechtens vereiste actueel belang.

3. Rechtspleging

Naar aanleiding van de terechtzitting op 6 december 2017 maakt de advocaat van verzoekers bij faxbericht van 5 december 2017 een aantal aanvullende opmerkingen over. Hij wijst hierin op het feit dat het administratief dossier geen bewijs bevat van de overschrijving van het arrest van het hof van beroep van 20 november 2014 in de bevolkingsregisters. Hij voert aan dat hieruit volgt dat de vernietiging van eerste verzoekers huwelijk niet tegenstelbaar is aan derden en dat eerste verzoeker derhalve nog steeds dient te worden beschouwd als gehuwd met N.F.

Ter terechtzitting gevraagd om te verduidelijken wat zij met dit faxbericht precies beogen, antwoorden de verzoekende partijen dat dit bericht moet worden begrepen als een bijkomende toelichting in het licht van het vernietigingsarrest van de Raad van State van 29 juni 2017 met nr. 238.718.

Uit de lezing van dit schrijven blijkt dat verzoekers hiermee in wezen de tegenstelbaarheid van het arrest van het hof van beroep betwisten, waaruit dan volgt dat eerste verzoeker nog steeds officieel gehuwd is. Dit wijst er op dat verzoekers de juridische grondslag van de bestreden beslissingen betwisten, nu deze steunt op de vernietiging van het huwelijk. Het betreft hier een nieuwe argumentatie, die verzoekers niet hebben aangevoerd in het inleidend verzoekschrift. In beginsel is het aanvoeren van een nieuw middel of de uitbreiding van een middel met een nieuwe grondslag buiten de verjaringstermijn laattijdig en onontvankelijk. Enkel indien een middel de openbare orde raakt of indien de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan dit nadien nog worden aangevoerd (RvS 30 maart 2015, nr. 230.690; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr.

200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Verzoekers, die deze argumentatie niet hebben aangevoerd naar aanleiding van 's Raads arrest nr. 162.979 van 26 februari 2016, zetten niet uiteen waarom dit niet eerder kon worden aangevoerd.

Hoewel de advocaat van verzoekende partijen ter terechtzitting volhoudt dat dit schrijven slechts een bijkomende toelichting bevat, kan dit stuk, na lezing ervan, niet anders worden begrepen dan dat er een nieuw argument, dus een nieuw middel, wordt aangevoerd. Uit de gegevens van de zaak blijkt niet waarom dit nieuwe middel, dat niet van openbare orde is, niet eerder kon worden aangevoerd. Het nieuwe middel is dan ook niet ontvankelijk en het schrijven van 5 december 2017 wordt uit de debatten geweerd.

4. Onderzoek van het beroep aangaande de eerste bestreden beslissing waarbij het recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken

4.1. Het cassatie-arrest van de Raad van State van 29 juni 2017

4.1.1. In het vernietigde arrest nr. 162 979 van 26 februari 2016 had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat de intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekers op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* niet verenigbaar was met het toenmalige artikel 42septies van de wet van 15 december 1980. In het bijzonder oordeelde de Raad dat aan de intrekking op grond van het beginsel *fraus omnia corrumpit* een terugwerkende kracht wordt toegekend, terwijl artikel 42septies, dat, zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing, in het geval van bedrog slechts toeliet het verblijfsrecht *ex nunc* te beëindigen.

4.1.2. De Raad van State oordeelde in zijn arrest 238.718 van 29 juni 2017 als volgt:

“Uit de niet betwiste gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verweerders omwille van het huwelijk van eerste verweerder met een burger van de Unie respectievelijk op 30 juli 2008 en op 30 oktober 2009 in het bezit werden gesteld van een F-kaart en dat eerste verweerder op 17 juni 2013 in het bezit werd gesteld van een F+-kaart. Verder blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat met een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 26 november 2013, bevestigd door een arrest van het hof van beroep te Brussel van 20 november 2014, het voornoemde huwelijk van eerste verweerder nietig werd verklaard als zijnde een schijnhuwelijk.

*Ingevolge die nietigverklaring wordt het huwelijk van eerste verweerder met een burger van de Unie geacht nooit te hebben bestaan en wordt hij geacht nooit de hoedanigheid te hebben gehad van familielid van een burger van de Unie, te dezen van zijn Franse echtgenote. Door de nietigverklaring van dat huwelijk wordt ook tweede verweerder geacht nooit de hoedanigheid te hebben gehad van familielid van een burger van de Unie, te dezen zijn stiefmoeder, de Franse echtgenote van zijn vader. De afgifte van de verblijfstitel aan de verweerders had een declaratoir en geen constitutief karakter. Het verblijfsrecht vloeit in dat geval immers voort uit de familieband zelf en de afgifte van de daarmee overeenstemmende verblijfstitel vormt slechts de vaststelling van het eraan verbonden verblijfsrecht. Wanneer die bepaalde familieband niet meer bestaat of wordt geacht niet te hebben bestaan, gaat het aan die familieband verbonden verblijfsrecht teloor of wordt het geacht niet te hebben bestaan, ook al is de betrokken vreemdeling nog in het bezit van zijn verblijfstitel. Derhalve heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ten onrechte geoordeeld dat de verweerders moesten worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie en onder de toepassing blijft vallen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet voor wat de gebeurlijke beëindiging van haar verblijfsrecht betreft. Het voornoemde artikel 42septies is enkel van toepassing op familieleden van een burger van de Unie en door de nietigverklaring *ex tunc* van het huwelijk van eerste verweerder met een burger van de Unie moeten de verweerders net worden geacht die hoedanigheid nooit te hebben gehad, a fortiori niet meer op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. Al voorziet artikel 42septies van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke regeling om in bepaalde gevallen een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of zijn familieleden, deze bepaling verhindert niet dat toepassing kan worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ voor beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht waarop, zoals te dezen, het meergenoemde artikel 42septies niet van toepassing is. [...]”*

4.2. Bevoegdheid van de auteur van de bestreden intrekkingbeslissing

4.2.1. Bevoegdheid – ambtshalve onderzoek

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling gesteld werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient te worden opgeworpen en bekeken (RvS 24 maart 1998, nr. 72.660; RvS 5 augustus 1997, nr. 67.639)

4.2.2. De bevoegdheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Naar luid van artikel 1, 2° van de wet van 15 december 1980, zoals het gold op het ogenblik van de bestreden beslissing, wordt onder 'Minister' verstaan: de Minister die bevoegd is om de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te treffen.

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 oktober 2014 houdende benoeming van de regeringsleden, wordt de heer T. Francken benoemd tot Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken.

Artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, oefent de voogdij uit over:

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers;

5° het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel."

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

"De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99."

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen bepaalt onder meer het volgende:

"Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming."

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, "Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht", Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, "Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux", Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de wet van 15 december 1980.

Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 5 februari 2015 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. Hij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet worden betwist dat deze dienst is belast met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe te worden gehanteerd dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

Er wordt tevens gewezen op artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële comités en aan Ministers dat luidt als volgt:

"De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten, bevoegd-zijn voor de desbetreffende aangelegenheden."

Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de wet van 15 december 1980 en artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Hij kan daarbij op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, dit echter uitsluitend voor zover de wet het toelaat.

4.2.3. De steller van de bestreden beslissing

Uit het arrest van de Raad van State van 29 juni 2017 met nr. 238.718 (zie punt 4.1.2.) volgt dat de bestreden beslissing niet steunt op de toepassing van een bepaling uit de wet van 15 december 1980 *sensu stricto*, maar op het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat dit beginsel op zijn beurt wordt ondersteund door de feitelijke vaststelling dat het huwelijk van de eerste verzoeker en de Franse N.F. door de bevoegde rechtbank werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk, waaruit de verwerende partij afleidt dat de eerste verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt zodat zijn recht op vestiging wordt ingetrokken, alsook het recht op verblijf van zijn zoon dat eveneens voortvloeit uit het frauduleuze huwelijk. De bestreden intrekingsbeslissing betreft aldus niet de toepassing van een bepaling van de wet van 15 december 1980 *sensu stricto*, doch zij kadert wel in de bredere toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemde-

lingen in materiële zin (zie: Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2003-2007, 2479/001, p. 93; G. DEBERSAQUES en A. WIJNANTS, "Kroniek van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de annulatiebevoegdheid en de rechtspleging (gerechtelijke jaren 2007-2008 en 2008-2009)", *RW* 2009-10, afl. 29, 1202-1218; G. DEBERSAQUES, "De (volle) rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", *T.B.P.*, 2012, afl. 5, 275-296, nr. 23)

Nu de bestreden beslissing niet steunt op de toepassing van een bepaling uit de wet van 15 december 1980 of een van haar uitvoeringsbesluiten, doch wel op de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in materiële zin, valt zij onder de residuaire bevoegdheid van de minister, c.q. de staatssecretaris voor asiel en migratie, zoals deze volgt uit artikel 104 van de Grondwet *iuncto* artikel 1, 2° van de wet van 15 december 1980. Vermits de bestreden beslissing, noch rechtstreeks noch onrechtstreeks haar juridische grondslag vindt in een bepaling van de wet van 15 december 1980, kan deze wet dan ook geen bepaling bevatten op grond waarvan de minister c.q. staatssecretaris zijn bevoegdheid voor het treffen van de thans bestreden beslissing kan delegeren.

4.2.4. Ter terechtzitting gevraagd naar haar standpunt hieromtrent, betoogt de verwerende partij dat indien een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken is gemachtigd om een recht op vestiging toe te kennen op grond van artikel 40 of artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980, deze ambtenaar tevens is gemachtigd om dit vestigingsrecht later weer in te trekken op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

Daarmee refereert de verwerende partij aan de leer van de intrekking en het daarmee gepaard gaande beginsel van het parallellisme der vormen.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kan een administratieve handeling die een recht doet ontstaan door het bestuur enkel worden ingetrokken indien zij onregelmatig is en dit slechts gedurende de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State of, wanneer tegen die beslissing een annulatieberoep werd ingediend tot aan de sluiting der debatten, tenzij een uitdrukkelijke wetsbepaling die intrekking mogelijk maakt, het gaat om een rechtshandeling die door een zo voor de hand liggende onregelmatigheid is aangetast dat ze voor onbestaande moet worden gehouden of nog wanneer die handeling tot stand is gebracht door bedrieglijke manoeuvres, uitgaande van diegene ten voordele van wie de beslissing werd genomen (RvS 17 april 2002, nr. 105.572; RvS 11 september 2001, nr. 98.800).

Het beginsel van het "parallellisme der vormen en procedures" houdt daarbij in dat de overheid die bevoegd is om een administratieve beslissing te nemen, bij ontstentenis van een andersluidende bepaling, ook die overheid is die bevoegd is om, naargelang het geval met of zonder terugwerkende kracht, een einde te maken aan de gevolgen van die beslissing en dat ze daarbij een soortgelijke procedure moet volgen als die welke gevolgd is om de beslissing te nemen (RvS 31 maart 2009, nr. 192.102 (algemene vergadering))

Evenwel blijkt uit de gegevens van de zaak, zoals ook vastgesteld door het cassatie-arrest van de Raad van State, dat de afgifte van de F-kaart aan verzoekers op 30 juli 2008 resp. 30 oktober 2009 een declaratoir karakter heeft en er enkel toe strekte een constitutief recht vast te stellen dat reeds voortvloeit uit de familieband met de EU-burger zelf. Uit de duidelijke bewoordingen van de eerste bestreden beslissing blijkt voorts dat niet deze louter declaratoire vaststelling, en dus de loutere afgifte van de verblijfskaarten, worden ingetrokken maar wel het aan deze kaarten ten grondslag liggende recht op vestiging van de eerste verzoeker en het verblijfsrecht van de tweede verzoeker. De verwerende partij besluit immers duidelijk en uitdrukkelijk dat "*Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' (...) zijn recht op vestiging in het Rijk (wordt) ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn zoon F. dat eveneens uit dit-frauduleus huwelijk voortvloeit*". De bestreden beslissing strekt er aldus niet toe de afgifte van de identiteitskaart of de verblijfskaart in te trekken, maar behelst de intrekking van het materiële verblijfsrecht dat *ipso facto* reeds voortvloeide uit de familieband.

Hieruit volgt dat de intrekking waarvan sprake, niet de intrekking inhoudt van de verblijfskaarten afgegeven op 30 juli 2008 en 30 oktober 2009 waarbij het recht op vestiging resp. op verblijf werd vastgesteld, maar van een daaraan voorafgaand reeds bestaand materieel recht.

Deze beslissing houdt bijgevolg geen toepassing in van de hoger geschetste theorie van de intrekking van administratieve rechtshandelingen. Het hiermee verband houdend beginsel van het "parallellisme

der vormen” is er bijgevolg ook niet op van toepassing. De beslissing waarbij een materieel verblijfsrecht met terugwerkende kracht wordt ingetrokken, dient te worden beschouwd als een beslissing *sui generis*.

4.2.5. De verwerende partij wijst ter terechtzitting verder op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin een middel met betrekking tot de thans door de Raad aangevoerde bevoegdheidsproblematiek reeds werd verworpen. Zij betoogt dat de Raad van State de zienswijze in dit arrest heeft bevestigd.

Uit de door de verwerende partij overgemaakte gegevens blijkt dat het gaat om het arrest van de Raad van State van 3 december 2015 met nr. 233.125 waarin het administratief cassatieberoep tegen 's Raads arrest 123 440 van 30 april 2014 werd verworpen. In deze zaak oordeelde de Raad van State het volgende (eigen onderlijning):

*“7. In het bestreden arrest wordt verzoekers middel betreffende de onbevoegdheid van de steller van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing verworpen om twee redenen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt eerst dat, vermits niet wordt aangetoond dat de toepassing van het beginsel *fraus omnia corrumpit* is voorbehouden voor de staatssecretaris, niet kan worden besloten dat een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken niet bevoegd zou zijn om dit algemeen rechtsbeginsel toe te passen, louter omdat geen delegatie betreffende dat rechtsbeginsel is voorzien in het delegatiebesluit.*

*Vervolgens overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de eerste aanvankelijk bestreden beslissing “een verdere motivering bevat”. Hij stelt dat “verweerder [...] niet louter [heeft] verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, doch tevens [heeft] toegelicht dat verzoeker, gelet op de vernietiging van het huwelijk van zijn vader en een Belgische vrouw – vernietiging die geldt ex tunc -, dient te worden geacht nooit enig recht op verblijf te hebben gehad”, dat “verweerder [...] duidelijk [heeft] gemotiveerd dat, ongeacht of verzoeker betrokken was bij de gepleegde fraude, ‘de vernietiging van het huwelijk in ieder geval in[houdt] dat alle rechten die uit het huwelijk voortvloeien komen te vervallen’” en dat “hij [...] hierbij ook [heeft] aangegeven dat verzoeker nooit de stiefzoon van een Belgische vrouw was die op basis van het vroegere artikel 40 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht kon laten gelden en verzoeker zich heden niet kan beroepen op ‘een uit fraude afgeleid recht’”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat dit motief volstaat om de eerste aanvankelijk bestreden beslissing te schragen en dat het niet ter discussie staat dat een attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om te oordelen of een vreemdeling al dan niet, in functie van een familieband, een recht op verblijf kan laten gelden vermits artikel 6 van het delegatiebesluit een uitdrukkelijke delegatie voorziet aan attachés bij de dienst Vreemdelingenzaken voor het toekennen, weigeren of intrekken van een recht op verblijf.*

*8. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vormt het tweede motief, dit is de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk een verblijfsrecht verwierf op basis van het huwelijk van zijn vader met een Belgische vrouw en dat het verblijfsrecht “is komen te vervallen” door de vernietiging van het huwelijk, dus een determinerend motief in de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende de intrekking van het verblijfsrecht. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht overweegt, ligt de grondslag voor deze laatste beslissing in het verdwijnen van de rechtsbasis voor het verblijf, namelijk de vernietiging van het huwelijk van verzoekers vader met een Belgische onderdaan, waardoor dit huwelijk wordt geacht nooit te hebben bestaan. De omstandigheid dat dit huwelijk is vernietigd omwille van fraude, betekent niet dat verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken omwille van fraude. Verzoeker stelt derhalve ten onrechte dat zijn verblijfsrecht door de verwijzing naar het vernietigde huwelijk zou zijn ingetrokken op basis van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet overwogen dat een attaché op basis van artikel 6 van het delegatiebesluit enige bevoegdheid zou hebben over het “vroegere” artikel 40 van de vreemdelingenwet. Wel wordt overwogen dat het niet ter discussie staat dat een attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken, gelet op artikel 6 van het delegatiebesluit waarin een uitdrukkelijke delegatie van bevoegdheid is voorzien aan ambtenaren met de functie van attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken voor het toekennen, weigeren en intrekken van een recht op verblijf, bevoegd is om te oordelen of de vreemdeling in functie van een familieband al dan niet een recht op verblijf kan laten gelden. Verzoeker toont wat dit motief betreft geen enkele onwettigheid aan. In die mate is het middel ongegrond wat de aangevoerde miskenning van de exceptie van onbevoegdheid betreft.*

*9. In het licht van het tweede motief heeft verzoekers kritiek op het eerste motief van het bestreden arrest, de vaststelling dat een attaché van de dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om toepassing te maken van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, betrekking op een overtollig motief. Die*

kritiek kan bijgevolg niet leiden tot de vernietiging van die aanvankelijk bestreden beslissing, en derhalve evenmin tot de cassatie van het bestreden arrest."

In dit arrest stelde de Raad van State aldus vast dat het aangevochten arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunde op een tweeledige motivering, enerzijds, dat niet werd aangetoond "dat een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken niet bevoegd zou zijn om het beginsel *fraus omnia corrumpit* toe te passen, louter omdat geen delegatie betreffende dat rechtsbeginsel is voorzien in het delegatiebesluit" en, anderzijds, dat "het niet ter discussie staat dat een attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken, gelet op artikel 6 van het delegatiebesluit waarin een uitdrukkelijke delegatie van bevoegdheid is voorzien aan ambtenaren met de functie van attaché bij de dienst Vreemdelingenzaken voor het toekennen, weigeren en intrekken van een recht op verblijf, bevoegd is om te oordelen of de vreemdeling in functie van een familieband al dan niet een recht op verblijf kan laten gelden". De Raad van State oordeelt dat de verzoeker geen enkele onwettigheid aantoont van dit laatste motief.

De Raad van State merkt op dat de initieel bestreden beslissing op determinerende wijze steunt op "de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk een verblijfsrecht verwierf op basis van het huwelijk van zijn vader met een Belgische vrouw en dat het verblijfsrecht "is komen te vervallen" door de vernietiging van het huwelijk" en werpt de verzoeker tegen dat hij "ten onrechte (stelt) dat zijn verblijfsrecht door de verwijzing naar het vernietigde huwelijk zou zijn ingetrokken op basis van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*".

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de Raad van State zich in het door verweerder bedoelde arrest niet heeft uitgesproken over de vraag of de desbetreffende ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd was om met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* een einde te stellen aan het recht op verblijf, doch dat hij zich heeft beperkt tot de vaststelling dat het aangevochten arrest op determinerende wijze steunde op het motief dat het recht op verblijf "is komen te vervallen" en dat er geen onwettigheid werd aangevoerd ten aanzien van de bevoegdheid van de ambtenaar die die vaststelling gemaakt heeft.

In tegenstelling tot de beslissing die aan 's Raads arrest 123 440 van 30 april 2014 ten grondslag lag en het daarna volgende arrest van de Raad van State, bevat de thans bestreden beslissing echter nergens een motief dat "de vernietiging van het huwelijk in(houdt) dat alle rechten die uit het huwelijk voortvloeien komen te vervallen. Zo ook het recht van de betrokkene op gezinshereniging." Er wordt in tegendeel louter feitelijk verwezen naar de nietigverklaring van het huwelijk dat werd bevestigd door het hof van beroep. De thans bestreden intrekkingbeslissing steunt echter in wezen op het oordeel dat de eerste verzoeker, gelet op dit schijnhuwelijk, misbruik heeft gemaakt van de Belgische gezinsherenigingsprocedures en dat zijn frauduleuze intentie duidelijk blijkt uit het vonnis waarbij zijn huwelijk werd vernietigd, zodat "als gevolg van het rechtsprincipe *'fraus omnia corrumpit'*" zijn recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn zoon dat eveneens uit dit frauduleus huwelijk voortvloeit.

Bovendien, ook al zou een dergelijke beoordeling impliciet in de bestreden akte kunnen worden gelezen, *quod non*, dan blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de vaststelling dat een vreemdeling nooit een recht op vestiging of verblijf heeft gehad, vaststelling waarbij op geen enkele wijze toepassing wordt gemaakt van enige bepaling van de wet van 15 december 1980 of haar uitvoeringsbesluiten, bij gebrek aan enige wettelijke bepaling die de delegatie mogelijk maakt, enkel tot de bevoegdheid behoort van de staatssecretaris zelf.

Tot slot voorzien de bepalingen van het artikel 6 van het Delegatiebesluit van 18 maart 2009 enkel in de delegatie met betrekking tot de toepassing van een aantal exhaustief opgesomde bepalingen van de wet van 15 december 1980, waaronder artikel 42septies. Vermits de thans bestreden beslissing haar juridische grondslag niet vindt in één van de in artikel 6 van het Delegatiebesluit genoemde bepalingen en nu de Raad van State heeft geoordeeld dat artikel 42septies van deze wet niet van toepassing is, kan dit artikel *in casu* niet dienstig worden aangevoerd. Zoals reeds gesteld, moet een delegatie ook nauwkeurig omschreven zijn en moet zij ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt.

Het door de verwerende partij aangehaalde arrest van de Raad van State doet dan ook geen afbreuk aan hetgeen werd uiteengezet onder de punten 4.2.2. en 4.2.3.

4.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing een beslissing is die werd genomen met toepassing van de wetten met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen in materiële zin, maar die tezelfdertijd niet wordt geregeld door de bepalingen van de wet van 15 december 1980. Het betreft evenmin een beslissing die steunt op de "leer van de intrekking" van de administratieve rechtshandeling zoals ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State.

De bestreden beslissing is een beslissing *sui generis*, die behoort tot de residuaire bevoegdheid van de Minister die bevoegd is om de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te treffen, *in casu* de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing, waarbij op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* wordt besloten tot de intrekking van het recht op vestiging van eerste verzoeker en het verblijfsrecht van tweede verzoeker, werd genomen door attaché S.R. en aldus werd genomen door een niet daartoe bevoegd orgaan.

Aangezien de bevoegdheid van de steller van de akte van openbare orde is, leidt deze vaststelling tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

4.3. Gevolgen voor het beroep tegen de tweede bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

De tweede bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing en uit het gegeven dat slechts toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 in de situatie van een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten zijn noodzakelijke materiële grondslag vindt in de beslissing waarbij verzoekers recht op vestiging c.q. duurzaam verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Nu reeds is vastgesteld dat er grond is tot nietigverklaring van de beslissing waarbij verzoekers duurzaam verblijfsrecht wordt beëindigd, verliest het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten zijn noodzakelijke grondslag. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing brengt in casu met zich mee dat ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

5. Korte debatten

Het ambtshalve gevoerde onderzoek leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, wat ook de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing met zich meebrengt. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 16 september 2015 tot intrekking van een F-kaart wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van 16 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

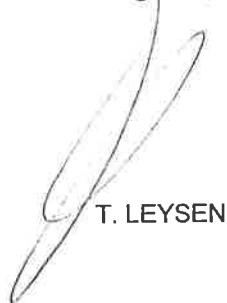
De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,
mevr. C. DE GROOTE,
dhr. C. VERHAERT,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

M. EKKA